

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. София , 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на деветнадесети май,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

	Председател:	полк. ГЕНКО ДР. ДРАГИЕВ
	Членове:	полк. РУМЕН ЛЮБ. ПЕТКОВ полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА като разгледа докладваното от полк. РУМЕН ЛЮБ. ПЕТКОВ Въззивно наказателно дело от частен характер № 20216000600020 по описа за 2021 година		

образувано по въззивна жалба от А. С. Н. чрез адв. Т. С. Р. от САК срещу
присъда № 105/18.03.2021 г. по нчхд № 45/2020 г. на Военен съд – С..

С присъда № 105/18.03.2021 г. по нчхд № 45/2020 г. на Военен съд – С.,
подсъдимата А. С. Н. от военно формирование-В. е призната за виновна
за това, че на 07.09.2019 г. около 9.00 часа в гр. С., кв. „.....“, бул. „.....“ № ...,
общезитие на Министерство на отбраната „.....“ не изпълнила и осуетила
съдебно решение № 4210/09.04.2016 г., постановено по гражданско дело №
3165/2015 г. по описа на СРС, 80-ти състав, влязло в законна сила на
20.05.2016 г. относно лични контакти на Г. Д. Г. с децата му малолетните А. Г.
Г. и Е. Г. Г., като в определен ден и час не е предприела необходимите
действия за предаване на баща им, поради което и на основание чл. 182, ал. 2,

във връзка с чл. 78а, ал. 1 от НК е освободена от наказателна отговорност и ѝ е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимата Н. е осъдена да заплати на Г. Д. Г. разноси по делото в размер на 1500 лева, както и 5 лева държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

В срока по чл. 319, ал. 1 от НПК е постъпила бланкетна жалба от А. С. Н. чрез адв. Т. С. Р. от САК, в която се сочи, че присъдата на първоинстанционния съд е незаконосъобразна, неправилна и не отговаря на фактическите обстоятелства. Оспорват се и направените разноси по делото.

Прави се искане да се измени присъдата в частта ѝ за разноските. Соци се, че ще бъде представено допълнително писмено становище след запознаване с мотивите на съда.

В допълнение към въззивната жалба се прави довод за неправилност на съдебното решение, като се сочат конкретни съображения, че съдът въобще не е разгледал въпроса за това, че съдебното решение има значението на закон за двете страни и има процедура за изпълнението по този закон. Ако законодателят имаше предвид само първата част, нямаше да предвиди и съответния ред за изпълнение на този закон. В тази насока се развиват съображения, че едва след като се образува производство с изпълнителния лист пред ЧСИ, тогава следва да се преценява дали не е изпълнено съдебното решение. В случая Г. има издаден само изпълнителен лист, на което не се дължи подчинение, защото не го е задействал по надлежния ред. Без това задействане по надлежния ред няма надлежна процедура по изпълнение на съдебното решение.

Като заключение се прави, че в случая подсъдимата е осъдена без срещу нея да има редовно поискан изпълнителен способ.

Уточнява се искането към настоящата инстанция, а именно да се отмени присъдата на първоинстанционния съд, с който подсъдимата е призната за виновна за неизпълнение на съдебно решение и тя да бъде призната за невинна по повдигнатото обвинение.

В съдебно заседание подсъдимата А.Н. се явява лично и с нейния адвокат защитник Т.Р.. Правят искане да бъде отменена присъдата на първата инстанция. Твърди се, че е налице чл. 182, ал. 3 от НПК и деецът не се наказва, ако след предупреждение на надлежния орган на властта се изпълни решението и отстранят пречките за изпълнението му. Спрямо Н. не е прилагана такава процедура. Случаят е малък и изолиран и след това деяние децата отново се виждат със своя родител.

Частният тъжител Г. и неговият процесуален представител не са представили писмено становище по постъпилата жалба и писменото допълнение към нея.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция частният тъжител и повереникът адв. М. се явяват лично. Излага се становище, че присъдата на първоинстанционният съд е правилна, законосъобразна и обоснована като се иска да бъде потвърдена. Твърди се, че по категоричен начин е доказано деянието, извършено с пряк умисъл от подсъдимата, а именно непредаването на децата А. и Е. на 07.09.2019 г. Изложените доводи в жалбата на подсъдимата Н. са несъстоятелни, като отначало в производството се е твърдяло, че се касае за случайно деяние, а в жалбата вече се твърди, че това не е редът по който трябва да бъде изпълнено съдебното решение.

Военно-апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 НПК намери за установено от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е възприел следната фактическата обстановка:

Подсъдимата А. С. Н. и частният тъжител Г. Д. Г. са сключили брак на 04.06.2009 г. На 21.08.2007 г. се родил синът им А. Г. Г., а на 07.10.2011г. – дъщеря им Е. Г. Г.. С влязло в сила решение № 4210/09.04.2016 г. постановено по гр.д. № 3165/2015 г. по описа на С. районен съд, 80 състав, съдът прекратил, на основание чл. 44, т.3 във вр. чл. 49, ал.1 от Семейния кодекс, гражданския брак между тях, поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство. С решението си съдът е предоставил на подсъдимата А.Н.

родителските права на двете непълнолетни деца и е определил местожителството на децата при майката. Режимът на контакт на непълнолетните деца бил определен за бащата и според съдебното решение той имал право да взима децата при себе си всяка първа и трета събота и неделя от месеца, за времето от 09.00 до 19.00 часа две последователни седмици през лятото, несъвпадащи с платения годишен отпуск на майката: всяка четна година по време на коледните празници за времето от 09.00 ч. на 24 декември до 19.00 ч. на 27 декември, а всяка нечетна година по време на великденските празници, за времето от 09.00 ч. на разпети петък до 19.00 ч. на понеделник, след Великден. Съдът е предоставил ползването на семейното жилище, находящо се в кв. „.....“, бул. „.....“ № .., общежитие на Министерство на отбраната и въоръжените сили „.....“, стая ... –, на подсъдимата А.Н..

Решението е влязло в сила на 20.05.2016 г.

Тъй като майката осуетявала осъществяването на контактите на тъжителят Г. с децата му, на 17.06.2016 г. той се снабдил с изпълнителен лист към решение № 4210/09.04.2016 г. по гр.д. № 3165 по описа за 2015 г., с който бил определен режим на лични контакти с децата А. Г. Г. и Е. Г. Г..

Неизпълнението на съдебното решение довело до депозиране на множество жалби както от страна на частния тъжител, така и от страна на подсъдимата ... А.Н. до Прокуратурата на Република България, Агенция за закрила на детето и други държавни органи. Въпреки това, промяна в поведението на майката А. С. Н. не се наблюдавало.

Около 9.00 ч. на 07 септември 2019 г., която дата е съответствала на първата седмица от месец септември, частният тъжител Г. Д. Г., в качеството си на рожден баща на малолетните деца А. Г. и Е. Г. посетил адреса, на който живеят - общежитие на Министерство на отбраната „.....“, кв. „.....“ бул. „.....“ № .., ст. .. и, като останал пред входа на общежитието, за да упражни режим на лични контакти, определен от съда. Когато отишъл пред входа на общежитието синът му А. слязъл с майка си – подсъдимата Н., без дъщеря му Е. Г. Г.. След като попитал къде е дъщеря му, подсъдимата му отговорила да не се тревожи и че е на сигурно място. Майката заявила, че трябва да пригответи сина им А. за новата учебна година, и по тази причина няма да му го предаде. Между подсъдимата Н. и Г. възникнал спор относно правата, които

Г. има спрямо децата си. Въпреки, че дъщеря му не била там, той поканил сина си А. Г. да тръгне с него. В този момент подсъдимата се възпротивила да предостави детето, за среща и личен контакт с баща си и му попречила да тръгне, като не го пуснала да се приближи до баща си и отказала да му го предаде. Въпреки, че тъжителят Г. ѝ заявил, че има желание да прекара време поне с едното си дете, подсъдимата Н. категорично възразила да пусне сина си А. при баща му.

През това време дъщеря му Е. Г. Г. не пребивавала на адреса на майка си - общежитие на Министерство на отбраната „....“, кв.“ бул. „....“ № .. ст. ... и .. и също не била предадена на баща си, като грижите за нея полагала нейната баба в град К., където детето било заведено от майка си няколко дни преди това, с което подсъдимата съзнателно е осуетила срещата и личните контакти на баща ѝ с нея, въпреки съдебното решение.

Около 09.10 часа на 07.09.2019 г. частният тъжител Г. се обадил на дежурния екип на Военна полиция и подал сигнал за случващото се. Патрулният екип в състав на ДОРГ свидетелят В.Б.С. и П., които били назначени за времето от 7.00 ч. на 07.09.2019 г. до 08.00 ч. на 08.09.2019 г. пристигнали на място във военно общежитие „....“ около 10.00 ч. На място тъжителя им предоставил изпълнителен лист към решение № 4210/09.04.2016 г. по гр.д. № 3165 по описа за 2015 г., с който бил определен режим на лични контакти с децата А. Г. Г. и Е. Г. Г.. Екипът установил, че 07.09.2019 г. е ден, който тъжителя Г. има право да упражни правата си. Въпреки отзоваването на служителите от РС „ВП“ – С. на повикването на тъжителя Г. и оказаното съдействие от тяхна страна, майката заявила, че няма да предаде детето, като присъствието и действията от органите на реда не стимулирали подсъдимата Н. към добросъвестно изпълнение на съдебния акт.

Дежурният екип разпоредил устно да спазват обществения ред, да прекратят спора си и да потърсят правата си по законоустановения ред. Подсъдимата Н. се прибрала в общежитието заедно със сина си, а тъжителят Г. си тръгнал сам.

На 09.09.2019 г. бил депозиран сигнал до директора на служба „Военна полиция“, по който прокурор ВОП – С. извършил проверка и след нейното

приключване на тъжителя Г. му било отказано образуване на наказателно производство, на основание разпоредбата на [чл. 193а от НК](#).

При така възприетата фактическа обстановка, първоинстанционният съд е постановил присъдата си, като е признал подсъдимата А. С. Н. за виновна, че е извършила престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК е я освободил от наказателна отговорност и е наложил административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

Военно-апелативният съд в настоящия състав намира жалбата на подсъдимата за неоснователна.

По отношение на доказателствените материали, събрани от първата инстанция, въззивният съд приема, че те са допустими, относими, достоверни и достатъчни, за да се установят релевантните факти от предмета на делото.

Изцяло възприема доказателствата събрани от Военен съд – С..

Първоинстанционният съд е изяснил напълно обстоятелствата по чл. 102, т. 1 - 3 НПК, като е посочил доказателствата, на които се позовава при постановяването на решението си. Изложени са обосновани доводи при анализа на доказателствената съвкупност.

Спор относно фактическата обстановка няма, тъй като както частният тъжител, така и подсъдимата не оспорват факта, че децата А. Г. и Е. Г. не са предадени на бащата, за да осъществи същият личните контакти съгласно съдебното решение на С. районен съд.

В тази насока има както преки доказателства – свидетелските показания на В.Б.С., така и множество писмени доказателства приложени по делото.

Настоящата инстанция изцяло споделя мотивите на първоинстанционния съд относно съставомерността на деянието извършено от подсъдимата Н.. Аргументирано, подробно и със съответствие с доказателствения материал първоинстанционният съд е изложил обосновани доводи за взетото свое

решение. Правилно е посочено, че частният тъжител не може да бъде разпитван по делото и затова такъв разпит не е проведен, но от жалбата му и от другите доказателства в своята им съвкупност крайният извод на първоинстанционният съд е правилен. Има пряк свидетел на извършеното деяние от подсъдимата Н.. Това е В.Б.С. старши на военно полицейски екип, който е бил в състава на дежурната оперативна група и е бил изпратен на получения сигнал до военна полиция. Лично е разговарял с подсъдимата и гражданския ищец и не е видял Н. да предава децата на Г., за да осъществи той своите законни права относно режима на свиждането с тях. Посъветвал е Г. да потърси правата си по съдебен ред и го е помолил да прекрати спора и той да напусне територията на военния обект. Частният тъжител е изпълнил указанията на военния служител и си е тръгнал, а подсъдимата Н. се е прибрала в дома си.

Няма основание да не се даде изцяло вяра на този свидетел. Същият е непредубеден и незаинтересован от изхода на делото. Добросъвестно дава своите показания и затова правилно изцяло му е дадено вяра.

Не са основателни доводите, изложени пред настоящата инстанция, че съдебното решение по бракоразводното дело следва да бъде изпълнено едва след като се задейства процедурата по изпълнение чрез съдебен изпълнител.

Съобразно чл. 298, ал. 1 от ГПК съдебните решения са задължителни за страните по делото и не е необходимо да бъде задействана процедура чрез съдебния изпълнител.

Също така неоснователни са и доводите, че инцидентът е изолиран случай и децата отново се виждат със своя родител. Касае се за грубо неизпълнение на съдебен акт, при който е посочен режима на осъществяване контактите между разведени родители. Всяко отклонение от този режим влияе върху психиката на децата и представлява престъпление по смисъла на наказателния кодекс. По настоящия казус не са налице предпоставките на чл. 182, ал. 3 от НК, тъй като няма доказателства след предупреждение на надлежния орган на властта подсъдимата да е изпълнила решението на съда или да е отстранила пречките за изпълнението му. Точно обратното, частният тъжител си е тръгнал без да вземе децата и да осъществи своите законни права върху тях, като осъществи лични контакти като баща.

В тази насока настоящият състав на въззивният съд отбелязва, че не случайно е инкриминирано неспазването на съдебно решение относно упражняването на родителските права и личните контакти с децата, тъй като по закон родителите имат еднакви права и задължения към детето - чл. 47, ал.1 Конституцията на Република България „отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е право и задължение на родителите“ и чл. 123, ал. 1 СК „Родителските права и задължения се упражняват в интерес на детето от двамата родители заедно и поотделно“. Когато съществува спор относно упражняването на родителските права той се решава от съда, но веднъж решен начинът на упражняване на тези права относно личните контакти с детето следва да се спазва и затова в случая е налице разпоредбата на чл. 182, ал. 2 от НК, която е законова гаранция за това.

По изложените съображения настоящата инстанция намира, че с действията си Н., като родител е осуетила изпълнението на съдебно решение относно контактите на бащата Г.Г. с малолетните си деца А. Г. Г. и Е. Г. Г., като без да е имала обективна причина за това неизпълнение, с което е осъществила състава на чл. 182, ал. 2 от НК.

Спрямо подсъдимата са налице основанията посочени в чл. 78а НК, поради което законосъобразно първоинстанционният съд я е освободил от наказателна отговорност и е наложила административно наказание.

Наложена е глоба в минимален размер, като въззивният съд я намира за съотнесима към деянието, извършено от Н..

Военно-апелативният съд в настоящия състав, след като прецени доводите на страните, материалите по делото и съдопроизводствените действия на първостепенния съд и като провери служебно изцяло правилността на атакувания съдебен акт, намери, че при разглеждане на делото не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да са довели до ограничаване правото на защита на подсъдимата.

Осъществените пред първата инстанция разноси от частния тъжител следва да бъдат възложени изцяло на подсъдимата Н., както правилно е сторил това основният съд. В тази насока НПК не предвижда възможност за преценка за

прекомерност на осъществените разноски.

Частният тъжител Г. е направил разноски в размер на 500 лева за защита, като е упълномощил адв. М.М. от САК за свой повереник пред въззивната инстанция. Заплатил е адвокатско възнаграждение и неговия повереник се яви в съдебно заседание и изпълни своите задължения, поради което подсъдимата Н. на основание чл. 189, ал. 3 от НПК следва да бъде осъдена да заплати тази сума.

Военно-апелативният съд намира, че са налице основанията, предвидени в закона, присъдата на първоинстанционния съд да бъде потвърдена, а жалбата срещу присъдата следва да бъде оставена без уважение.

По изложените съображения Военно-апелативният съд и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 105/18.03.2021 г. по НЧХД № 45/2020 г. по описа на Военен съд – С..

ОСЪЖДА А. С. Н. от военно формирование – В., с ЕГН ***** да **ЗАПЛАТИ** на Г. Д. Г., с ЕГН ***** от гр. К., ул. „.....“ № .. сумата от **500 /петстотин/ лева**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____